

Omama

Sme také múzeum obchodu v Našom Meste pri Ondrejskom cintoríne, Medickej záhrade a Medickej fakulte, učupené v zníženom prízemí pod úrovňou chodníka starého baraku zo začiatku minulého storočia s hrubými stenami, nedávno vymaľovanými, na ktorých máme vyvesené staré kovové cedule s názvami úradov, obchodov a reklám na výrobky, z ktorých podaktoré sú v predaji dodnes, ako alpa, rôzne druhy pív a iných nápojov, káv, cigariet, mydiel, zubných pást, cigariet a iných. Taktiež u nás podávame nápoje a jedlá, občas tu máme koncerty, schádzajú sa u nás ľudia rôzneho razenia a chutí, v lete využívajúci priestor na terase.

Už je tomu pekných pár rokov, keď sa u nás začala schádzať na prvý pohľad skupina slušných (možno) manažérov, ktorá však s postupom času a vypitých nápojov sa transformovala na zveri/zvery a naberala na obrátkach a hluku. Na jednej strane fajn – tržba, na druhej strane tam k nim naše dievčatá už aj nechceli chodiť obsluhovať, musel chodiť vedúci. Stávalo sa to raz za čas, mali taký zvyk, že menili lokály.

S odstupom času, už je to 5 rokov, sem začala chodiť iná skupina, ktorej časť tvorili podaktorí z tej vyššie spomenutej divokej skupiny. Títo však vytiahli nejaké dosky ako na Človeče, nehnevaj sa alebo Dostihy a sázky, sadli proti sebe a hrali sa. Niekedy aj nehrali to Scrabble. Zaberali viac stolov, rozťahovali sa, ale aj jedli a pili. Boli tichší a slušnejší aj na druhý pohľad, oproti tým prvším. Tí, ktorí práve nehrali, tak behali dokola stolov, radili a kibicovali so slovami „máš to tam“, „daj mu/jej to tam“, „nevidíš to bingo“, a keď to položili tak kričali „nazdravie“ a pripíjali si všetci krížom-krážom, niekedy to trvalo, kým si všetci šestnásti priťukli. Občas sa pritrafilo, že v priebehu 5 minút si takto ťukli 4-krát, to už vpredu vedeli, že treba sa popýtať na doplnenie zásob. Samozrejme, tí, ktorým to bolo položené, tak také nadšenie nezdieľali, ale pripíjali si.

Stretávajú sa tu nepravidelne, asi podľa toho, ako to vyhovuje tomu, ktorý nosí tie dosky, lebo bez neho sa tu neschádzajú. Vlastne áno, 2 razy tohto roku prišiel neskoro s tými doskami, ostatní už netrpezlivo čakali, a on prišiel dosť neskoršie. Asi zaspal v robote.

Zostava je to pestrá, široké vekové rozpätie od nejakého tínedžera, ktorému nedávno vinšovali k promóciám, až po také, nuž povedzme, ...

... alebo radšej nepovedzme.

Niekedy vidieť aj nové tváre, ktoré k nim ustráchané prídu a prisadnú, podaktoré tváre sa k nim pridružia a stávajú sa pravidelné, podaktoré už ani nevidieť. Alebo fungujú na pozvánky.

Jeden z tých nových pravidelných si minule sadol nedopatrením za klavír a začal aj hrať, to prišiel vedúci a pýta sa ho, či nevie čítať, že sa nesmie hrať. Možno mu aj chcel jednu struhnúť, ale keďže už po sediačky bol klavirista vyšší od neho, tak si netrúfol. Keby sa klavirista postavil, tak to by zase nedočiahol. Potom celá skupina obchádzala steny a snažila sa na tabuľkách nájsť, kde to je napísané. Jedna tabuľka na to pasuje.

Občas prídu nové tváre, a tie sú až také, že suverénne. Ale že suverénne. Jedna prišla, to sa kolo nej plazili ako nejakej bohyně alebo predsedkyne, kým im nedovolila si prisadnúť a zahrať si. Objednala si malé pivo a s tým si pripíjala asi 4 hodiny, nepotrebovala ho doplniť. To však nie je nič proti inému z nich, ktorý teraz nejako nechodí. Ten pri malom pive presedel 5 a pol hodiny a potom vedúcemu vraví, že zaplatí. Vedúci keď uvidel, že z toho malého piva ešte dve tretiny zostali, tak mu povedal, že to pivo je premlčané a nemusí platiť.

Inokedy si tu pre zmenu vymieňajú nejaký kontraband, strčia do ruky batoh alebo igelitku, príp. kufor na kolieskach. Občas donesú svoje potomstvo, alebo potomstvo svojho potomstva, aby sa pochválili.

Nuž ale stretávajú sa. Porozprávajú. Zabavia. Naučia. Poučia.

A my s nimi. Ved' aj steny majú uši.